

Zonder gezicht

Stefan Ahnhem

Zonder gezicht

Vertaald uit het Zweeds
door Bart Kraamer

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 414 2531 7

© 2014 Stefan Ahnhem

Published by arrangement with Partners in Stories Stockholm AB, Sweden

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Bart Kraamer

Oorspronkelijke titel *Offer utan ansikte*

Oorspronkelijke uitgever Forum

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Mohamad Itani / Arcangel Images

Foto auteur © Thron Ullberg

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

I

30 juni-7 juli 2010

In de herfst van 2003 voerde de psycholoog Kipling D. Williams een experiment uit waarbij hij zijn proefpersonen blootstelde aan sociale uitsluiting door ze Cyberball te laten spelen – een virtueel balspel waarin drie spelers elkaar de bal onderling toespelen. Na een tijdje gingen twee van hen ertoe over de bal uitsluitend naar elkaar te schieten. De derde, die zich er niet van bewust was dat hij tegen computers speelde, kreeg direct het gevoel buitengesloten en in de steek gelaten te zijn. Dat gevoel was zo krachtig dat ze met behulp van een MRI-scanner een verhoogde activiteit konden meten in exact hetzelfde gebied van de hersenen als bij fysieke pijn.

Proloog

OVER DRIE DAGEN

Hij werd wakker van de kraaien die op zijn blote buik landden en hun scherpe klauwen in zijn huid drongen. De eerste keren dat hij wakker was geworden, waren ze weggevlucht en hadden hem met rust gelaten. Maar nu lieten ze zich niet meer zo gemakkelijk wegjagen, ze bleven onverschillig over hem heen lopen, steeds ongeduldiger en steeds hongeriger. Het was slechts een kwestie van tijd voordat ze op hem in zouden beginnen te pikken. Hij schreeuwde zo hard als hij kon, waarop ze hun klauwen introkken en krassend wegvlogen.

Hij was de tel kwijtgeraakt hoeveel dagen er waren verstreken. In het begin had hij gedacht dat hij een nachtmerrie had en dat hij alleen maar wakker hoefde te worden en dat alles dan weer goed zou zijn. Maar toen hij zijn ogen had geopend, was er alleen maar duisternis geweest.

Er was een lap voor zijn ogen gebonden. De zwakke, zwoele bries had verraden dat hij zich in de buitenlucht bevond en naakt op iets hards en kouds lag, uitgespreid als op een tekening van Leonardo da Vinci. Dat was alles wat hij wist. Verder waren er alleen zich opstapelende vragen. Wie had hem hier neergelegd? En waarom?

De hoop ooit antwoord op die vragen te krijgen, had hij opgegeven.

Hij deed nog een poging zich los te rukken, maar hoe meer hij zich inspande hoe dieper de riemen in zijn polsen en enkels sneden. De pijn was als een scherpe discanttoon en herinnerde hem aan de pijn die hij had gevoeld nadat hij er als negenjarige niet in was geslaagd de tandarts ervan te overtuigen dat de verdoving nog niet werkte.

Maar dat was niets vergeleken bij de pijn die één keer per dag kwam en meestal een paar uur aanhield, die als een lasvlam in hem drong en langzaam over zijn naakte lichaam kroop. Soms hield de pijn plotseling op, om even plotseling weer terug te keren. Soms kwam hij helemaal niet. Hij had geprobeerd erachter te komen wat het was, of iemand hem martelde, maar ten slotte had hij alle pogingen om het te begrijpen opgegeven en al zijn kracht ingezet om het te doorstaan.

Hij schatte dat er weer een uur was verstreken en riep zo hard als hij kon om hulp. Hij hoorde zelf hoe armzalig het klonk en deed een nieuwe poging, waarbij hij zijn best deed zijn stem krachtiger en lager te laten klinken. Maar in de wegstervende echo kon hij horen hoe de schrille frequenties van de wanhoop erdoorheen schemerden. Hij gaf het op. Er was toch niemand die hem hoorde. Niemand behalve de vogels.

Hij deed nog een poging te reconstrueren wat er was gebeurd, hij wist niet voor de hoeveelste keer. Misschien had hij een klein detail gemist dat hem antwoorden kon geven?

Hij was iets na zes uur 's ochtends van huis gegaan, meer dan drie kwartier voordat hij op zijn werk moest zijn. Hij had besloten de auto te laten staan, wat hij altijd deed als het weer het toeliet. De wandeling door het Bibliotekspark nam toch nooit meer dan twaalf minuten in beslag, dus hij had tijd genoeg.

Zodra hij zijn huis had verlaten, had hij zich onrustig gevoeld. Dat gevoel was zo sterk dat hij was blijven staan en zijn blik door de wijk had laten gaan. Maar hij had niets gezien wat anders was dan normaal. Dat wilde zeggen, niets anders dan de buurman die problemen had met het starten van zijn roestige oude Fiat Punto, en een vrouw met mooi blond haar die voorbij was gekomen op haar fiets. Haar jurk wapperde in de wind en haar fietsmand was versierd met plastic margrietten. Het leek of ze alleen maar rondfietste om vreugde om zich heen te verspreiden.

Maar zelf was hij er totaal niet ontvankelijk voor. De onrust had hem in zijn greep en hij was met gejaagde passen de straat overgestoken hoewel het stoplicht op rood had gestaan. Iets wat hij normaal gesproken nooit deed. Maar deze ochtend was anders, zijn hele li-

chaam was gespannen als een veer, en na een kort stukje door het park was hij er zeker van geweest. Iemand volgde hem. De stappen in het grind achter hem klonken als gympen. Zelf droeg hij zijn leren schoenen, die veel meer geluid maakten.

Hij had gemerkt dat hij sneller was gaan lopen en zijn best gedaan zijn pas weer te vertragen. De stappen achter hem waren steeds dichterbij gekomen en hij had de impuls onderdrukt om over zijn schouder te kijken. Zijn hartslag versnelde en het koude zweet brak hem in steeds nieuwe golven uit. Het voelde alsof hij elk moment flauw kon vallen en ten slotte had hij het opgegeven en zich omgedraaid.

De man die op hem af kwam had inderdaad gympen gedragen. Een paar zwarte Reeboks. Hij had donkere kleren met veel zakken aan. Om zijn schouders hing een volgepakte rugzak en in een hand droeg hij een lap. Maar pas toen de man opkeek en hun blikken elkaar kruisten, zag hij zijn gezicht.

Daarna was alles heel snel gegaan. De pijn was alle zenuwen van zijn lichaam in geschoten toen de vuist hem recht in zijn maag trof. Hij had naar adem gehapt, was op zijn knieën gezakt en had gevoeld hoe de lap tegen zijn gezicht werd gedrukt.

Het volgende dat hij zich herinnerde, was dat hij wakker werd van klauwen die in zijn buik drongen.

Hoog boven hem schoof een eenzaam wolkenplukje voor de zon. Een redding die even vluchtig was als een kasteel in het zand. Toen het plukje ten slotte verder dreef en verdween, was de hemel perfect blauw, zoals hij alleen op een Zweedse hoogzomerdag kan zijn. De zon kon nu met volle kracht recht op de zorgvuldig geplaatste lens schijnen, die op zijn beurt de stralen op een brandpunt naast de uitgespreide man richtte. De rest nam de rotatie van de aarde voor haar rekening.

Het laatste wat hij hoorde was het venijnige knetteren van zijn brandende haar.

I

Fabian Risk had het traject al ontelbare keren gereden. Maar nog nooit had het zo licht en goed gevoeld als deze keer. Precies zoals ze hadden gepland, waren ze vroeg in de ochtend vertrokken en ze hadden tijd genoeg voor een lange lunchpauze in Gränna.

De onrust over hoe de verhuizing zou gaan, was toen al aan het verdwijnen. Sonja was vrolijk geweest, bijna sprankelend, en had aangeboden het laatste stuk door Småland te rijden zodat hij een biertje kon nemen bij de Oostzeeharing. Het was bijna te gezellig geweest en de gedachte had hem bekropen dat het uiteindelijk allemaal alleen maar uiterlijke schijn was. Als hij heel eerlijk was, had hij diep vanbinnen zijn twijfels gehad of het wel echt zou werken om eenvoudig weg te vluchten van je problemen en opnieuw te beginnen.

De kinderen hadden precies zo gereageerd als ze hadden verwacht. Matilda zag het als een spannend avontuur, al zou ze op een nieuwe school en in een compleet nieuwe klas naar groep 7 gaan. Theodor was wat minder positief geweest en had zelfs gedreigd dat hij in Stockholm zou blijven. Maar na de lunch in Gränna was het alsof hij besloten had het allemaal een kans te geven en tot ieders verbazing had hij een paar keer zijn koptelefoontje van zijn oren gehaald en met de anderen gepraat.

Maar het beste van alles was dat het gegil was opgehouden. Het gegil en de smekende kreten die hem het laatste halfjaar hadden achtervolgd, zowel in zijn dromen als wanneer hij wakker was. Eindelijk hadden ze het opgegeven.

Hij had het ter hoogte van Södertälje voor het eerst gemerkt, maar

was ervan uitgegaan dat het inbeelding was. Pas nadat ze Norrköping waren gepasseerd, was hij er echt zeker van geworden, en met elke kilometer die ze achter zich lieten, hadden de stemmen aan kracht ingeboet. Nu ze er waren aangekomen, 556 kilometer verderop, waren ze helemaal verstomd.

Het was alsof er een tijd bestond van voor en na hun periode in Stockholm en de gebeurtenissen in de herfst. En eindelijk, eindelijk bevonden ze zich in de tijd erna, dacht Fabian, en hij stak de sleutel in het slot van hun nieuwe huis – een van de Engelse rijtjeshuizen van rood baksteen op de Pålsgöatan. Tot dit moment was hij als enige van het gezin in het huis geweest, maar hij maakte zich totaal geen zorgen over wat de anderen ervan zouden vinden. Zodra hij had gezien dat het te koop stond, had hij zeker geweten dat ze daar en nergens anders hun nieuwe leven zouden beginnen.

Pålsgöatan 17 in Tågaborg, op een steenworp afstand van de stad en met het Pålsgöbos om de hoek. Daar zou hij 's ochtends joggen en het tennissen weer oppakken op de gravelbanen. Als je naar zee wilde, hoefde je alleen de Halalidbacken maar af te lopen en dan was je bij Fria Bad, waar hij als kind altijd gezwommen had. In die tijd had hij gefantaseerd dat hij in deze wijk woonde in plaats van in de gele huurkazernes in Dalhem. Nu, dertig jaar later, was de droom uitgekomen.

‘Papa, waar wacht je op? Moet je niet opnemen?’ vroeg Theodor.

Fabian werd uit zijn geluksroes gerukt en besepte dat de rest van zijn gezin op de stoep stond te wachten tot hij het mobieltje zou pakken dat in zijn zak overging. Hij haalde het eruit en zag dat het Astrid Tuveesson was, zijn nieuwe, of liever gezegd toekomstige chef op de rechercheafdeling van de politie van Helsingborg.

Op papier werkte hij de komende zes weken nog in Stockholm. Naar buiten toe had het geleken of het zijn eigen beslissing was geweest om op te stappen. Maar het leed geen twijfel dat zijn meeste oud-collega's precies wisten hoe het werkelijk gegaan was en dat hij daar nooit meer een voet zou kunnen zetten.

Zes onvrijwillige vakantieweken, die steeds verleidelijker begonnen te worden. Hij kon zich niet herinneren dat hij zo lang vrij had gehad sinds hij van school was. Of het lang genoeg was, zou nog

moeten blijken. Het plan was om zich eerst in alle rust in het huis te installeren. Daarna zouden ze hun nieuwe thuisstad leren kennen en afhankelijk van het weer en of ze er zin in hadden, zouden ze een reisje maken naar een plek waar het warm was. Het laatste wat ze van plan waren te doen was stressen. Van dat alles zou Astrid Tuveesson op de hoogte moeten zijn.

Toch belde ze.

Er moest iets gebeurd zijn en hij stond op het punt uit te vinden wat. Maar hij en Sonja hadden elkaar iets beloofd. Deze zomer zouden ze weer een gezin zijn en de verantwoordelijkheid delen. Misschien zou ze zelfs de energie vinden om de laatste schilderijen af te maken voor de tentoonstelling in de herfst. Bovendien waren er toch wel anderen bij de politie van Helsingborg die geen vakantie hadden?

‘Nee, dat kan wachten,’ zei hij en hij stopte het mobieltje terug in zijn zak, draaide de sleutel om en hield de deur open voor Theodor en Matilda, die vochten om als eerste naar binnen te gaan. ‘Als ik jullie was, zou ik met de tuin beginnen!’ Hij draaide zich om naar Sonja, die naar hem toe kwam lopen met een iPod-luidspreker in haar armen.

‘Wie was dat?’

‘Niet belangrijk. Kom, dan gaan we het huis bekijken.’

‘Het was toch niet...’

‘Nee, die was het niet,’ zei Fabian. Maar hij kon aan haar ogen zien dat ze hem niet geloofde en dus hield hij het mobieltje omhoog om het haar te laten zien. ‘Het was mijn toekomstige chef, die ons waarschijnlijk alleen welkom wilde heten. Kom.’ Hij nam de luidspreker van haar over en leidde Sonja met zijn handen voor haar ogen het huis binnen. ‘Tada!’ Hij haalde zijn handen weg en ze keek om zich heen door de ongemeubileerde woonkamer met de open haard en de keuken, die uitkeek op de kleine tuin aan de achterkant van het huis, waar ze Theodor en Matilda op een grote trampoline konden zien springen.

‘Jee... Het is helemaal... Helemaal fantastisch.’

‘Is het goedgekeurd? Bevalt het je?’

Sonja knikte. ‘Heeft het verhuisbedrijf gezegd wanneer ze zouden komen?’

‘Alleen dat het ergens tegen de avond zou zijn. We kunnen dus hopen dat ze vertraagd zijn en pas morgen komen.’

‘Waarom dan, als ik vragen mag?’ vroeg Sonja en ze legde haar armen om zijn nek.

‘We hebben hier alles wat we nodig hebben. Een schone vloer, kaarsen, wijn en muziek.’ Fabian plaatste de luidspreker op het keukenblok, drukte zijn oude bekraste iPod Classic erin en zette Bon Ivers *For Emma, Forever Ago* op – sinds enige weken zijn lievelingsplaat. Hij had Bon Iver pas laat ontdekt. Had de plaat bij de eerste luisterbeurt saai gevonden, maar hem nog een kans gegeven en toen ingezien wat voor meesterwerk het was.

Hij pakte Sonja beet en begon te dansen. Ze lachte en deed haar best om zijn geïmproviseerde passen te volgen. Hij keek in haar groenbruine ogen en zij maakte de haarklem los en liet haar bruine haar vallen. De sportschool, zoals de therapeut haar had voorgescreven, had zichtbaar resultaat opgeleverd. Zowel lichamelijk als geestelijk. Ze was zeker vijf, zes kilo afgevallen. Ze was nooit dik geweest, eerder het omgekeerde. Maar haar gezichtstrekken waren duidelijker geworden, wat haar goed stond. Hij maakte plotseling een draai en liet haar in zijn armen vallen. Ze lachte weer, en hij besefte hoezeer hij dat had gemist.

Ze hadden verschillende oplossingen besproken. Alles van verhuizen uit het appartement bij Södra Station om een huis te kopen in een van de buitenwijken van Stockholm tot het kopen van een klein appartement om op proef uit elkaar te gaan en om de beurt voor de kinderen te zorgen. Maar geen van de alternatieven had goed aangevoeld. Of dat kwam doordat de angst om te scheiden te groot was of doordat ze ergens diep vanbinnen echt van elkaar hielden, zou de tijd uit moeten wijzen.

Pas nadat hij het huis aan de Pålsjögatan had gevonden, was alles op zijn plaats gevallen. De baan als brigadier bij de politie van Helsingborg, de vrije plekken op de Tågaborgsschool en de grote zolderkamer, die met zijn dakramen een perfect atelier was voor Sonja. Het was alsof iemand zich over hun lot had ontfermd en had besloten hun een laatste kans te geven.

‘En de kinderen? Waar moeten zij slapen?’ fluisterde Sonja in zijn oor.

‘Er is vast wel plaats in de kelder, waar we ze op kunnen sluiten.’

Sonja wilde antwoord geven, maar hij onderbrak haar met een kus en begon weer te dansen toen de deurbel ging.

‘Zijn ze er al?’ Sonja verbrak de kus. ‘Misschien kunnen we dan toch in onze bedden slapen.’

‘Terwijl ik me zo op de vloer had verheugd.’

‘De vloer is er toch nog?’ Bovendien zei ik slapen. Verder niets.’ Ze kuste hem, liet haar handen over zijn buik gaan en onder zijn broekband glijden.

Dit gaat lukken en we zullen de rest van ons leven gelukkig zijn, kon hij nog net denken voordat ze haar hand weer omhoogtrok en naar de deur liep.

‘Hallo. Mijn naam is Astrid Tuveesson. Ik ben een van de nieuwe collega’s van uw man.’ De vrouw in de deuropening stak haar hand uit naar Sonja. Met haar andere hand duwde ze de zonnebril omhoog in haar blonde, krullende haar, dat er samen met de kleurige jurk, de dunne, bruine benen en de sandalen voor zorgde dat ze er tien jaar jonger uitzag dan haar tweeënvijftig jaar.

‘Ja? Hallo?’ Sonja draaide zich om naar Fabian, die aan kwam lopen en Tuveesson de hand schudde.

‘Je bedoelt toekomstige collega. Ik begin tenslotte pas op 16 augustus,’ zei Fabian en het viel hem op dat het oorlelletje van haar linkeroor compleet ontbrak.

‘Toekomstige chéf, als we gaan muggenziften.’ Ze lachte en schikte haar haar zo dat het over haar oor viel, en Fabian betrapte zich erop dat hij zich afvroeg of het door een verwonding kwam of dat het aangeboren was. ‘Sorry, ik wil jullie echt niet storen midden in jullie vakantie en jullie zullen wel doodmoe zijn van de reis, maar...’

‘Maakt niet uit,’ onderbrak Sonja haar. ‘Kom binnen, kom binnen. Maar we kunnen u helaas niets aanbieden, omdat we nog steeds op de verhuishwagen wachten.’

‘Dat geeft niet. Het enige wat ik nodig heb, is een paar minuten met uw man.’

Sonja knikte en Fabian leidde Tuveesson naar het terras aan de achterkant en sloot de deur achter hen.

‘Uiteindelijk ben ik ook gezwicht en heb een trampoline gekocht.

De kinderen zeurden er al jaren om voordat ik toegaf en toen waren ze er eigenlijk te oud voor.’

‘Neem me niet kwalijk, maar waar gaat het om?’ Fabian had helemaal geen zin om zijn vakantie te besteden aan gebabbel met zijn toekomstige chef.

‘Er is een moord gepleegd.’

‘Ja? Tja, dat soort dingen gebeuren nu eenmaal. Helaas. Ik wil me nergens mee bemoeien, maar is het niet beter als je dit met je collega’s bespreekt die geen vakantie hebben?’

‘Jörgen Pålsson. Komt die naam je bekend voor?’

‘Is dat het slachtoffer?’

Tu vesson knikte.

Fabian herkende de naam, maar was niet in de stemming om er verder over na te denken. Het laatste wat hij wilde was werken. Hij voelde zich als een volgeladen olietanker die gekaapt was door piraten en gedwongen werd weg te varen van zijn paradijselijke eiland.

‘Misschien helpt dit?’ Tu vesson stak hem een plastic hoesje met een foto toe. ‘Dit lag op het lichaam van het slachtoffer.’

Fabian pakte de insteekhoes aan, keek naar de foto en besepte meteen dat hij het paradijselijke eiland kon vergeten. Hij herkende de foto, al kon hij zich niet herinneren wanneer hij er voor het laatst naar had gekeken. Het was een klassenfoto van zijn laatste schooljaar. De laatste foto waarop ze allemaal verzameld waren. Zelf stond hij op de tweede rij en schuin achter hem stond Jörgen Pålsson.

Doorgekruist met zwarte inkt.

2

Een uur lang had hij in het huis mogen zijn. Een uur voordat er werd aangebeld. Natuurlijk begreep hij waarom Tu vesson contact met hem had opgenomen. Dat niet doen, zou bijna een ambtsovertreding zijn geweest. Misschien herinnerde hij zich iets wat het onderzoek kon versnellen en uiteindelijk zelfs levens kon redden? Maar Fabian kon zich bijna niets van zijn schooltijd herinneren en eerlijk

gezegd had hij er ook totaal geen zin in om die tijd weer tot leven te wekken.

‘Het is die witte Corolla daar,’ zei Tuveesson en Fabian stak achter haar aan de straat over. Ze had aangeboden hem zowel erheen als weer terug naar huis te brengen, zodat Sonja in alle rust de auto uit kon laden. ‘Dat je het maar weet, ik waardeer het echt dat je de tijd neemt mee te gaan terwijl je midden in je vakantie zit.’

‘Die is nog maar nauwelijks begonnen.’

‘Ik beloof dat dit niet langer dan een uur zal duren.’ Tuveesson stak de sleutel in het slot en draaide hem om. ‘De auto heeft centrale vergrendeling. Maar het portier klemt, dus je moet een beetje kracht zetten.’

Fabian rukte het portier open en zag een passagiersstoel die in beslag genomen werd door lege koffiebekertjes, geopende Marlboropakjes, sleutels, etensresten, gebruikt keukenpapier en een doosje tampons.

‘Sorry. Wacht even, dan zal ik...’ Ze schoof alles op de vloer behalve de sleutels en de sigaretten. Die stopte ze in haar tas. Fabian ging zitten en Tuveesson startte de auto en reed weg. ‘Is het oké als ik er een opsteek?’ Voordat Fabian had kunnen antwoorden, had ze al een sigaret aangestoken en het raampje omlaag gedraaid. ‘Ik moet eigenlijk stoppen. Ik weet het, dat zegt iedereen altijd en in plaats van het te zeggen en te beloven, moet je het gewoon doen. En dat ga ik ook doen. Alleen niet nu,’ ging ze verder en ze nam een diepe teug terwijl ze linksaf de Tågagatan insloeg.

‘Maakt niet uit,’ zei Fabian met zijn blik gericht op de klassenfoto en het doorgekruiste gezicht van Jörgen. Waarom kostte het hem zoveel moeite om zich te herinneren wie Jörgen Pålsson was? Als hij zich iemand zou moeten herinneren, was het Jörgen wel. Hij had hem op zich nooit gemogen en misschien was dat wel de reden? Hij had hem gewoon verdrongen. ‘Waar is hij gevonden?’

‘In de Fredriksdalsschool. Ik heb begrepen dat hij daar als handarbeidleraar werkte.’

‘En hij heeft er op school gezeten.’

‘Ja, niet iedereen vertrekt naar Stockholm... Trouwens, wat weet je van hem?’

‘Niets eigenlijk. We zijn nooit met elkaar omgegaan.’ Fabian dacht terug aan de lamswollen Lyle & Scott- en Lacoste-truien en hoe de tv naar binnen werd gerold en de les werd onderbroken zodra Ingmar Stenmark zich van de heuvel zou storten. ‘Als ik heel eerlijk ben, mocht ik hem niet.’

‘Nee? Waarom niet?’

‘Hij was de stoere jongen van de klas en altijd vervelend. Je kent ze wel, deed precies wat hem inviel.’

‘Zo een hadden wij er ook. Hij verstoorde alle lessen en pakte dienbladen met eten af en dat soort dingen. En niemand durfde hem tegen te spreken. Zelfs de leraren niet.’ Tuvesson trok de laatste nicotine uit de sigaret en schoot de peuk uit het raam. ‘Dat was in de tijd dat er nog geen ADHD bestond.’

‘Bovendien luisterde hij alleen naar Kiss en Sweet.’

‘Wat is er mis met Kiss en Sweet?’

‘Niets. Integendeel. Maar dat ontdekte ik een paar jaar geleden pas.’

Fabian stapte uit de auto en keek naar de Fredriksdalsschool, die zich met zijn twee verdiepingen en rode bakstenen muren achter het verlaten schoolplein uitstrekte. Twee baskets, met versleten netjes, staken omhoog uit het asfalt als een herinnering aan het feit dat dit normaal gesproken een plek voor kinderen was. Hij liet zijn blik langs de lange rij gevangenisachtige raampjes gaan en kon moeilijk begrijpen hoe hij drie jaar in dit gebouw door had kunnen brengen zonder compleet de weg kwijt te zijn geraakt. ‘Wie heeft hem gevonden?’

‘Zijn vrouw belde eerst om hem als vermist op te geven, maar we konden niet veel doen.’

‘Wanneer belde ze?’

‘Woensdag een week geleden. De dag ervoor was hij naar Duitsland gereden om bier te kopen voor het midzomerfeest en hij zou ’s avonds weer terug zijn.’

‘Bier kopen in Duitsland? Levert dat nog steeds iets op?’

‘Als je maar genoeg koopt. Veertig kronen voor een volle laadbak en je krijgt het geld van het veerbootkaartje terug als je er niet langer dan drie uur blijft.’

Het hele eind naar Duitsland rijden om de auto tot de rand te vullen met bier. Hoe langer Fabian erover nadacht, hoe beter het bij Jörgen paste, die langzaam weer tot leven begon te komen in zijn hoofd. Jörgen en misschien ook Glenn. ‘Maar hij is nooit in Duitsland aangekomen, of wel?’

‘Jawel, hij is er geweest. We hebben het gecheckt bij de Sontbrug. Hij keerde zoals gepland dinsdagavond terug. Maar daarna houdt elk spoor op. We zijn gisteren pas weer verder gekomen toen een glasbedrijf belde dat er een auto weggesleept moest worden die in de weg stond van hun hefkraan.’

‘Zijn auto?’

Tu vesson knikte en ze liepen de hoek om naar de achterkant van het schoolgebouw. Zo’n twintig meter verderop stond een Chevrolet-pick-up naast een hefkraan. Het afzetlint was al aangebracht met een ruim bemeten straal en twee agenten in uniform hielden de omgeving in de gaten.

Ze werden begroet door een man van middelbare leeftijd met dun haar, gekleed in een blauwe overall voor eenmalig gebruik en met zijn bril voor op zijn neus geschoven.

‘Dit is Ingvar Molander, onze forensisch onderzoeker, en dit is Fabian Risk, die eigenlijk vakantie heeft en pas in augustus begint,’ zei Tu vesson.

‘Ach... Een vakantie meer of minder. Wat maakt het uit als er zich een onderzoek voordoet waar je echt je tanden in kan zetten. Of wat zeg jij?’ Molander schoof de bril nog verder op de punt van zijn neus en keek Fabian nieuwsgierig aan terwijl hij hem een hand gaf.

‘Je wordt in elk geval nieuwsgierig,’ loog Fabian terwijl hij Molander de hand schudde.

‘Daar zul je helemaal gelijk in krijgen. Je zult niet teleurgesteld worden, dat kan ik je beloven.’

‘Ingvar, hij is hier alleen om even een kijkje te nemen.’

Molander wierp haar een blik toe die, al was het dan schoorvoetend, Fabians nieuwsgierigheid wekte. Molander leidde hen het schoolgebouw in en reikte hun blauwe overalls aan. ‘Als jullie zo goed willen zijn.’

Het was voor de eerste keer in dertig jaar dat Fabian zich in de

school bevond. Hij zag er precies hetzelfde uit als hij hem zich herinnerde. De rode bakstenen muren in de gang en de geluiddempende platen aan het plafond die eruitzagen als samengeperste pulp. In de gang achter in het gebouw was het handenarbeidlokaal. Een vak waarin hij totaal niet geïnteresseerd was, tot hij had bedacht dat je eigen skateboards kon maken. Na één semester had hij zoveel multiplexplaten verwarmd, gebogen en uitgezaagd dat hij ze had kunnen doorverkopen en een paar echte Tracker Trucks bij elkaar had kunnen sparen.

‘Sta mij toe u welkom te heten op een moordplek die zonder enig probleem in de top tien komt van de ergste moordplekken die ik ooit heb gezien.’ Molander leidde Fabian en Tuveesson door een deur. ‘Gelukkig heeft de dader de centrale verwarming op de laagste stand gedraaid. Anders was het de top vijf geweest, aangezien het lichaam hier al langer dan een week ligt.’

Het was inderdaad koud in het handenarbeidlokaal. Fabian had het gevoel dat hij in een ijskast stapte, al gaf een thermometer aan dat het tussen de 12 en 13 graden was. Achterin waren drie mannen in overalls bezig foto’s te nemen en technisch bewijs te onderzoeken en te verzamelen. De bekende geur van hout en zaagsel was vermengd met een bedompte zoete stank. Fabian liep naar het lichaam van Jörgen Pålsson, dat onbeweeglijk in een grote poel opgedroogd bloed vlak bij de deur lag. Het slot en de deurkruk waren besmeurd met bloed. Het grote, afgetrainde lichaam was gekleed in een versleten, los zittende spijkerbroek en een met bloed doordrenkt wit T-shirt zonder mouwen.

Fabian herinnerde zich niet dat Jörgen zo groot was. Stoer en sterk, maar niet groot. Hij moest zo sterk als een os zijn geweest. Toch was het de dader gelukt de handen van allebei zijn getatoeëerde armen bij de polsen af te zetten. De stompers waren bloederig en rafelig en Fabian kon zich niet eens beginnen voor te stellen hoeveel pijn het moest hebben gedaan. Waarom juist de handen?

‘Zoals jullie aan de bloedsporen op de grond kunnen zien is hij van de werkbank daar naar de deur gegaan waardoor we binnen zijn gekomen,’ zei Molander. ‘Die kan weliswaar niet op slot, maar hij kon niet weten dat hij aan de andere kant geblokkeerd was met ban-